

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

26 נובמבר 2013

ת"א 23789-02-11 ג' ח ח

בפני השופטת חנה ינון, שופטת בכירה

התובע ד ג

ע"י ב"כ עו"ד רענן בר און

נגד

ח ח ח

הנתבעת

ע"י ב"כ עו"ד שרה זינו אמוראי

פסק דין

1. זוהי תובענה על סך של 900,000 ₪ שעניינה דרישה לתשלום פיצוי בגין טענה לפגיעה בפרטיותו של התובע על ידי הנתבעת, וכן דרישה לשיפוי הנתבע בגין טענה לגניבת זרעו של התובע על ידי הנתבעת.

רקע עובדתי

2. התובע הינו אזרח ישראלי, בן שלושים ושלוש שנה, נשוי ואב לשלוש בנות קטינות.

3. קודם לנישואיו, בהיותו בן 22, ניהל התובע קשר מיני עם הנתבעת. לטענת התובע, נפל הוא קורבן למעשה רמייה והונאה של הנתבעת כלפיו בדבר גניבת זרע ובעקבות מעשיה נולד לתובעת ביום 0.0.2006 בן שהינו כיום בן 7 שנים.

4. לטענת התובע, עושה הנתבעת כל שביכולתה להשיב את התובע לחיקה, ועל כן, מנסה היא לחבל בנישואיו לרעייתו החוקית ונוקטת מסכת הטרדות

כלפיו וכלפי משפחתו תוך כדי פגיעה בפרטיותו. כמו כן, טוען התובע כי הנתבעת ביצעה עוולה של תרמית, המצויה **בסעיף 56 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש)** בהשיגה בערמה את זרעו תוך העמדת פנים שהינה עקרה ואינה יכולה להרות.

(להלן: "החוק").

5. התובע דורש פיצוי בגין מכלול הנזקים שנגרמו לו, לטענתו, בגין מעשי הנתבעת, וכן דורש הוא שיפוי בגין כספים שישלם לקטין ולאימו, כפי שנקבעו בבית המשפט לענייני משפחה באשדוד, על סך של 2,305 ₪ לחודש כדמי מזונות חודשיים.

6. מנגד, גורסת הנתבעת כי הצדדים ניהלו קשר במשך כשנתיים אשר בעקבותיו נולד לשניים בן. הנתבעת פנתה לתובע במהלך שנת 2010 כדי שיכיר באבהותו ומשזה סירב הגישה בלית ברירה כנגדו תובענה להכרה באבהות ולחיוב התובע במזונות הקטין לבית המשפט לענייני משפחה באשדוד.

ראיות הצדדים

ראיות התובע

7. **התובע העיד בתצהירו ת/5** כי הינו נשוי לרעייתו מיום 23.7.06 ולהם שלוש בנות קטינות.

8. לעדותו, בין הצדדים התקיים קשר מיני, מזדמן וקצר, עובר לנישואיו, בהיותו צעיר בן 22 וחסר ניסיון. הנתבעת הצהירה בפניו כי הינה עקרה וכי עקרותה גרמה לגירושיה מבעלה לשעבר.

9. לדבריו, הנתבעת ניסתה לשכנע אותו כי יוותר על אמצעי מניעה בעת קיום יחסי מין מאחר שעקרותה אינה מאפשרת לה להרות, ותיארה באוזניו את טיפולי הפוריות הקשים אותם עברה.

10. עוד, הוסיף, כי באותה עת היה בחור צעיר ותמים אשר נתון היה להשפעתה של הנתבעת, אשר מבוגרת היתה ממנו בלמעלה מעשר שנים, והאמין להצהרותיה כי מצבה הרפואי אינו מאפשר לה להרות.
11. להדגשתו, לא ניהלו השניים קשר זוגי או חיים משותפים אלא קשר מיני מזדמן וקצר טווח ולמיטב ידיעתו, קיימה הנתבעת יחסי מין גם עם גברים אחרים באותה תקופה.
12. לימים, הכיר את רעייתו וביקש לנתק את הקשר עם הנתבעת, ברם, האחרונה סירבה להשלים עם העניין והודיעה לו כי הוא יהיה איתה מתי שרק תרצה, אפילו אם תהיה לו חברה.
13. הקשר בין הצדדים נותק, למעט פעם אחת בחודש אוגוסט 2005, כאשר הנתבעת הגיעה לביתו והשניים קיימו יחסי מין. הנתבעת התחננה בפניו כי לא יעזוב אותה, אולם הוא הסביר לה כי הוא עומד ערב נישואיו לבחירת ליבו, וכי אינו מעוניין עוד בקשר ביניהם.
14. ערב נישואיו לרעייתו הודיעה לו הנתבעת כי הינה הרה, לטענתה, ממנו, וביקשה כי יכיר בילד. לדבריו, נותר המום וחש כי חייו התנפצו וכי נפל הוא קורבן להצהרות השווא של הנתבעת ומצגיה השקריים.
15. בעקבות הקשר המיני בין הצדדים נולד לתובעת, ביום 0.0.2006, בן קטין.
16. לדבריו, הנתבעת עשתה כל שביכולתה להשיב אותו לחיקה, כבן זוג וכאב לבנה, ועל כן החליטה הנתבעת לחבל בנישואיו.
17. הנתבעת הודיעה לו ערב הלידה כי הגיעה שעתה ללדת, ואף התקשרה אליו לאחר הלידה ודרשה כי יגיע לברית המילה.
18. לדבריו, הנתבעת שלחה את חברתה אל משפחתו וזו יצרה קשר עם אימו וסיפרה לה כי יש לבנה בן מחוץ לנישואין. אמו הוכתה בהלם, והיחסים ביניהם התערערו בעקבות גילוי זה.

19. עוד, העיד, כי הנתבעת הטרידה אותו בדרישות חוזרות ונשנות כי יציג עצמו בפני הילד בטענה כי הקטין, שהיה אז בן שלוש, לא מפסיק לשאול היכן אביו.
20. הנתבעת הטרידה אותו, קיללה את רעייתו ואיימה להרוס את נישואיו וזוגיותו.
21. משראתה הנתבעת כי אינו נכנע לדרישותיה, החלה להאשים אותו בהאשמות שווא כי הוא זה שמטריד אותה ואף עוקב אחרי הילד, דבר שאינו נכון.
22. לדבריו, כשהגיעו מים עד נפש, נאלץ לחשוף את פרשת הנתבעת ואת טענותיה בפני רעייתו.
23. לעדותו, ניסה להפגש עם הנתבעת בניסיון לברר עימה את המחלוקות אולם זו סירבה ודרשה כי כל פגישה תתקיים בתנאייה שלה.
24. עוד, הוסיף, כי הנתבעת יצרה קשר עם אימו וזימנה אותה לפגישה בדירתה, ובפגישה זו הציגה בפני אימו תמונות של בנה ואת חדרו ודרשה כי תכפה על התובע לשמש לו כאב.
25. יתרה מזאת, הנתבעת יצרה קשר עם סבתו החולה, כאשר זו היתה מאושפזת בבית החולים, וסיפרה לה כי בנה שואל רבות היכן אביו.
26. הנתבעת שיגרה אליו פעם אחר פעם מסרונים במכשיר הפלאפון הנייד בניסיון ללחוץ עליו כי יכנע לדרישותיה בהם כתבה כי היא יודעת כי הוא מסכן וחי בשקר עם משפחה שאינו אוהב, וכי אין לו אהבה והוא אומלל, ולעומת זאת הנתבעת מציעה לו את כולה, וכי בנה לא מפסיק לבכות ולשאול היכן אביו.
27. כמו כן, הנתבעת שלחה את חברתה, הגב' מ ק, אל אחותו ואליו כדי להתקשר אליהם ולהציב בפניהם דרישות כי הוא ישמש כאביו של הפעוט.

28. בחודש יוני 2010 התקבל מכתב מאת ב"כ הנתבעת כי בכוונתה להגיש תביעת אבהות לבית המשפט לענייני משפחה באשדוד. במענה לו, שלח ב"כ התובע מכתב תשובה.

29. למחרת היום, התקשרה אליו הנתבעת, ניבלה את פיה וקיללה אותו. ימים ספורים לאחר מכן, ביום 2.6.10, שלחה לו הנתבעת מסרון בו הודיעה לו כי ביטלה את תביעתה נגדו, אשר זהו לשונו: "לידיעתך, ביטלתי את התביעה. כעת אתה ורעייתך תוכלו לישון בשקט, תהנו מהכסף ומהזוגיות ה"פורחת". יש תחליף לכל אדם. במיוחד ללוזרים. אני שמחה, יותר נכון מודה לאל, על כל יום שאינך מעורב בחיינו... עוד דבר קטן: כשאתה מתנה אהבים עם אשתך אל תחשוב עלי. לפחות תהיה שם בלב שלם. כאן נגמר הכל. אבא כבר יהיה ל... . אומנם לא מזרעו, אך הוא יאהב ויתן ויעניק לו מה שלוזר כמוך לא יכול לחלום עליו."

30. ביום 27.7.10 שלחה אליו הנתבעת מסרון נוסף בו כתבה לו כדלקמן: "היי, זה אולי לא בסדר מצידו שאני מפריעה לחיידך, אך אנא ממך, מתחננת אלייך בבקשה זקוק לך אמוציונאלית. הוא לא מפסיק לשיר עליך, לשאול מי זה אבא, וקשה לי מאוד, אני שוב מתחננת: זרוק את כל מה שאני עשיתי, תחשוב רק על הילד, ואני מבטיחה לך שאני אעזור לך ואוקיר לכם את החיים."

31. לדבריו, הנתבעת דרשה ממנו כי יתנתק ממשפחתו על מנת לתפקד כאב לבנה ומשדרישותיה לא נענו, הטרידה הנתבעת את אחותו אשר שהתה אז בבית החולים, הציגה בפניה תמונות של בנה והכפישה את שמו באוזני אחותו, וזאת מתוך מטרה להשפיע עליו להענות לדרישותיה.

32. אם לא די בכך, ניסתה הנתבעת, על פי גרסתו, להרוס את יחסיו עם רעייתו, ושלחה אליו מסרון אשר זהו לשונו: "לך יש את שלוש בנותיך, רק אושר מאחלת להן. הן לא אשמות שיש להן אמא רעה ואינפנטילית, או גם האבא. רק מזהירה אותך: כל צד שיעשה לרעת אתה תשא בתוצאות... שתמשיך לשחק לך ברגשות כמה היא מסכנה וחרדתית... עד כמה אתה יכול להיות לוזר ולהתחשב באישה כזו, שמה שמעניין אותה זה היא עצמה ותו לאו. לא אכפת לה שלבנותיה יש אח ומונעת זאת מהן, אותך היא

מענישה בדרכה האינפנטילית... לא אכפת לה כמה קשה לך... לא אכפת לה כמה אימך סובלת מזה... הכי מצחיק אותי שהיא נלחמת איתי עלייך... הסר דאגה מליבה, שאת הקרב הזה הגשתי לה במגש של זהב."

33. ביום 26.12.10 שיגרה אליו הנתבעת מסרון נוסף במסגרתו טענה כי היא מעניקה הכל לבנה ולא חסר לו כלום, וכי "אם לא תפעל מהר - תדע לך שלא אסלח לך לעולם. אפילו ערבי היה עושה משהו למען ילד בשר מבשרו. הפרשה לא תהיה קלה, המחיר זו אני. תתנקם בי, אך לא בילד. בכל מצב אתה צריך לשלם."

34. ביום 27.12.10 שלחה לו הנתבעת מסרון נוסף אשר זהו לשונו: "אל תתן לאשתך למנוע מה שאתה רוצה, בוא נפגש בארבע עיניים, תפסיק לרחם על כל העולם, רחם על עצמך ועל הילדים. עזוב ושכח את הפה שלי. אין יום שהוא לא מזכיר אותך ושר עליך...".

35. באותו היום שלחה עוד מסרון בו כתבה כי "פשוט מתעבת את ההתנהלות שלה... שבגללה המלאך שלי ואתה סובלים."

36. בהזדמנות אחרת כתבה לו הנתבעת: "אתה עוד תראה שאנו נצחק על הכל, ואני מתחייבת להיות לך לעזר ולחברה הכי טובה... תמיד אעזור לך, ותבטיח לי שגם אתה תהיה חברי הטוב. שנינו זקוקים לזה למען... ולמעננו שמנצ'יק... אני יודעת שאתה לא מאושר ושאין לך אהבה שתמיד שאפת אליה."

37. בפעם אחרת כתבה לו: "אני מודעת שגרמתי לך סבל עצום. מאמי, תדע שסבלתי לא פחות ממך, ואני משלמת מחיר כבד על זה. לעולם לא אסלח לעצמי על כך. א' - שאני רואה את ... סובל שאתה לא בתמונה, ב' - שגרמתי לשנינו לסבול. אוף, אני לא מפסיקה לבכות. רק בא לי לחבק אותך. בבקשה, די עם הסבל הזה. זה נורא. כל כך בא לי שכולנו נהיה מאושרים כבר, עם כל הסלידה שלי מאשתך, רוצה גם אותה לראות מאושרת."

38. עוד, גורס הוא, כי הנתבעת ביצעה עוולה של גניבת זרע והסתבר לו כי הצהרותיה של הנתבעת בדבר עקרותה, בדבר אי קבלת טיפולי פוריות לאחר גירושיה ואודות העדר רצונה להרות מקשר מזדמן - אינן נכונות.
39. הסתבר בפניו כי הנתבעת חפצה בילד משלה, פרי בטן, וכל רצונה היה להונות אותו ולגזול ממנו את זרעו, במודע ובמתכוון.
40. התברר לו כי על רקע כישלונותיה של הנתבעת במערכות יחסים עם בני המין השני ועל רקע כישלון נישואיה, החליטה הנתבעת לגנוב את זרעו של מי שיהיה מתאים, לדעתה, למטרתה. הנתבעת הציגה בפניו מצגי שווא ורימתה אותו במכוון על מנת להשיג את מטרותיה.
41. עוד, טוען הוא כי הנתבעת פגעה בפרטיותו כאשר חשפה לעיני כל את ענייניו הפרטיים לצורך השגת האינטרסים הפרטיים שלה.
42. לדבריו, הנתבעת גרמה לו פגיעה אישית, פגיעה במערכת היחסים שלו עם רעייתו, פגיעה בתפקודו כאב לשלוש בנותיו, פגיעה ביחסיו של בני משפחתו ועם בני משפחתה של רעייתו.
43. כן העידה מטעם התובע הגב' ר מ, אחותה של רעייתו - א ג, בתצהירה ת/1 כי יחסיה עם אחותה קרובים ביותר והן מבלות שעות רבות ביום האחת עם השנייה.
44. לדבריה, הנתבעת נהגה להטריד את אחותה ואת משפחתה ולכנות את אחותה בכינויים מעליבים.
45. באחד המקרים, התקשרו היא ואחותה אל הנתבעת והיא ביקשה ממנה כי תפסיק להטריד את התובע ואחותה. הנתבעת זעמה לשמוע שאחותה נוטלת חלק בשיחה, ודרשה כי יהיה קשר אך ורק עם התובע.
46. באותה שיחה, ציינה הנתבעת כי היא דורשת כי יהיה קשר בין התובע לביןה ולבנה.

47. לעדותה, היתה עדה להתפוררות מערכת היחסים בין התובע לבין רעייתו וראתה כיצד מערכת היחסים של התובע עם המשפחה המורחבת נהרסו.
48. כן, העידה מטעם התובע, רעייתו, הגב' א ג, בתצהירה ת/2, כי הנתבעת דרשה לקיים קשר עם בעלה בתנאי שקשר זה יתקיים בלעדיה, רעייתו החוקית.
49. לעדותה, הנתבעת ניסתה להרוס את נישואיה לתובע והפכה אותה ל"שעיר לעזאזל" אשר בגללה, כביכול, נמנע קשר בין התובע לבנה של הנתבעת.
50. עוד, הוסיפה, כי הנתבעת ניסתה לגרום לתובע להכנע לרצונה, לעזוב אותה ולעבור לזרועותיה של הנתבעת, וכל זאת תוך כדי ניבולי פה ובאופן גס.
51. בעקבות התערבות הנתבעת בחייהם, פרצו בינה לבין התובע מריבות קשות ונוצרו ביניהם מתחים רבים ועד היום מערכת היחסים ביניהם לא השתקמה.
52. כן העיד מטעם התובע, מר ל י, בתצהירו ת/3 כי הינו חברו הטוב של התובע מזה שבע עשרה שנים.
53. ידוע לו כי התובע ניהל קשר מיני מזדמן עם אישה מבוגרת ממנו, היא הנתבעת, זאת טרם התחתן עם רעייתו.
54. לדבריו, התובע לא ניהל חיים משותפים עם הנתבעת אלא שהיה קשר מיני מזדמן, והאחרונה לא הצטרפה אליהם לפעילות משותפת והם לא התנהלו כזוג במובן הרגיל משום בחינה שהיא.
55. לעדותו, גם בתקופה בה היה בין הצדדים קשר מיני מזדמן, קיים התובע קשרים מיניים, לפרקים, עם נשים אחרות.
56. כן, הוסיף, כי התובע סיפר לו בשעתו כי אינו מודאג מהקשר המיני עם הנתבעת שכן זו סיפרה לו כי היא עקרה ושאין באפשרותה וביכולתה להביא ילדים לעולם, וזו הסיבה שהתובע לא הקפיד על שימוש באמצעי מניעה בעת קיום יחסי המין עם הנתבעת.

57. עדות זהה העיד מר ט ש, חבר קרוב של התובע, בתצהירו ת/6, וכן מר מ פ, בן דודו של התובע, בתצהירו ת/7.
58. כן העידה מטעם התובע אימו, הגב' ש ג, בתצהירה ת/4 כי באחד הימים התקשרה אליה אשה שהציגה עצמה כחברתה של אישה בשם ח, וטענה כי לבנה, התובע, היה קשר עם הנתבעת ושהאחרונה ילדה לה נכד, בנו של התובע, מחוץ לנישואין.
59. לעדותה, אמרה לאותה אלמונית כי לא ייתכן הדבר שכן היה זה זמן קצר לאחר שהתובע התחתן עם רעייתו, והיא לא שמעה כי התובע קיים קשר עם אישה בשם זה.
60. במהלך השיחה, החלה לחוש ברע, והרגישה כי היא עומדת להתעלף. לאחר השיחה, היתה בהלם מוחלט ולא האמינה לסיפור שנשמע לה הזוי.
61. לאחר מספר שנים, התקשרה אליה אישה שהודיעה כי היא אותה ח, וטענה כי היא ילדה בן שהינו הנכד שלה, וזימנה אותה לפגישה בדירתה באשקלון. כשהגיעה לדירה, בה נכחו הנתבעת וחברתה הטובה, הנתבעת הובילה אותה למרפסת והציגה בפניה תמונות של בנה וטענה כי הוא הנכד שלה, אשר נולד לבנה מחוץ לנישואין.
62. באותה פגישה, הנתבעת רמרה לה כי חפצה בדבר מהתובע, לא דמי מזונות ולא כסף, אלא שיכיר באבהותו לילד בלבד.
63. הנתבעת הראתה לה את החדר של הנכד ואמרה כי הוא בנה היחיד, וכי יש לה את כל האמצעים להשקיע בו ובגידולו.
64. לאורך כל הפגישה, היתה היא בהלם מוחלט, רעדה בכל גופה, ואף פרצה בבכי.

65. בסיומה של הפגישה, ציינה הנתבעת כי כדאי לה לדבר עם התובע ולהכריח אותו לבוא ולהכיר את הילד אחרת היא כבר תדע איך להתנהג, תהרוס אותו והוא יצטער על כך.
66. מאותו רגע, התערערה מאוד מערכת היחסים בינה לבין התובע. מקשר הדוק שהיה ביניהם, שכלל מפגשים תכופים וקרבה גדולה, הפך הקשר לבסיסי בלבד והביקורים אחד אצל השני הצטמצמו מאוד.
67. כן העיד מטעם התובע אביו **מר א ג, בתצהירו ת/8**, כי באחד הימים שב לביתו ומצא את רעייתו בוכיה, והיא סיפרה לו כי חזרה מפגישה עם אישה בשם ח שטוענת כי ילדה את הנכד שלהם.
68. לדבריו, חדשות אלו נפלו עליו כרעם ביום בהיר וערערו מאוד את מערכת היחסים בינו לבין בנו.
69. לעדותו, כועס הוא על הדרך בה הנתבעת חדרה לחייהם ועל הדרך בה נקטה אשר הובילה ליצירת קרע במשפחתם.
70. עוד, הוסיף, כי הוא משמש חובש ומציל בים ומתוקף תפקידו מכיר הוא נהגי אמבולנס רבים, ואחד מהם בשם דודי אלימלך סיפר לו כי פגש את הנתבעת במשרד הפנים וזו התרברבה באוזניו כי תפסה "פרייאר", בחור צעיר, והביאה באמצעותו ילד לעולם.

ראיות הנתבעת

71. **הנתבעת העידה בתצהירה נ/3** כי עוסקת היא כמזכירה רפואית במקצועה בבית חולים באשקלון וכי הכירה את התובע בחודש אוקטובר 2002. אומנם לא התגוררו ביחד, אולם ניהלו מערכת זוגית שנפרשה על פני כשנתיים, במהלכה בילו יחדיו וקיימו יחסי אישות.
72. לעדותה, עוד בתחילת הקשר סיפרה לתובע כי היתה נשואה בעבר וכי במהלך נישואיה עברה טיפולי פוריות ואף הרתה פעמיים, ואולם הריונות אלה הסתיימו בהפלה.

73. לדבריה, הודיעה לתובע כי אינה משתמשת באמצעי מניעה והוא מצידו העדיף לקיים עימה יחסי מין ללא אמצעי מניעה.
74. בחודש ספטמבר 2004 נפרדו, ובחודש מאי 2005 חודש ביניהם הקשר לאחר ששוחחה עם התובע טלפונית. במהלך השיחה, סיפר לה התובע כי נמצא הוא בקשר זוגי עם רעייתו הנוכחית. בהמשך אותו שבוע הגיע התובע לבקר אותה הן במקום עבודתה והן בביתה.
75. מאז היו הם בקשר למשך מספר חודשים, לרוב, ביוזמת התובע, ובחודש ספטמבר 2005 הגיעה, לבקשת התובע, לבקרו בבסיס "סירקין", סמוך לפתח תקוה, שם שהה במילואים. במהלך המפגש, כפה התובע עצמו עליה וקיים עימה יחסי מין שכתוצאה מהם הרתה.
76. בסמוך למועד בו גילתה כי הינה בהיריון הודיעה על כך לתובע. באותו היום, הגיע התובע לביתה, טען כי הינו מבולבל והציע לשאת בעלות הוצאות של הפלה.
77. למחרת היום, התקשר אליה התובע וביקש לשתף את אימו בכל הסיפור, וטען כי אם משפחתו לא תתנגד לכך, יעזוב את בת זוגו וימסד עימה את את הקשר. היא סירבה מאחר שלא רצתה לפגוע באחרים וכן מאחר שהרגישה כי לקשר שלה ושל התובע אין עתיד.
78. לדבריה, בתחילת ההיריון יצר עימה קשר טלפוני פעמים מספר וכאשר היתה בחודש השישי להריונה הבהיר לה כי הוא מעוניין לבטל את החתונה עם רעייתו לעתיד ולספר למשפחתו על ההיריון.
79. בסמוך ללידה, ביום 31.5.06, שלחה לתובע מסרון כי ישקול בחיוב להיות בקשר עם הילד העתיד להיוולד ויהיה שותף בלידה. בתגובה, התקשר אליה התובע וסיפר לה כי הוא עתיד להתחתן בעוד חודש וחצי, והוא אינו יכול לבטל כל שתוכנן. היא הבהירה לו כי אינה מעוניינת בחידוש הקשר ביניהם אלא כי יהיה חלק מחייו של הילד, והוא בתגובה השיב כי הוא מעדיף לא להיות בקשר כלל מאחר שהיא לא הסכימה לחזור אליו.

80. כשכרעה ללדת, שלחה לתובע מסרון כי היא בחדר לידה וכי תשמח אם יהא הוא שותף ללידה, והוא השיב במסרון שאינו יכול להגיע ואיחל לה הצלחה.
81. עוד, העידה, כי חברתה הודיעה לתובע כאשר זו ילדה, והיא הזמינה אותו לברית המילה של הילד, והתובע הודיע לה כי אינו יכול להגיע מאחר שיש לו בחינה.
82. לעדותה, במהלך שלוש השנים הבאות לאחר נישואיו לא היתה כלל בקשר עם התובע עד אשר ראתה אותו מסתובב ליד ביתה. היא יצרה עימו קשר באמצעות מסרון ובתגובה התקשר אליה התובע והתעניין בילד והביע הסכמה להכיר באבהותו.
83. התובע סיפר לה כי יש לו בת ורעייתו בהיריון, וכי טרם סיפר לה אודות הילד.
84. לאחר זמן מה, סיפר לה כי התוודה בפני רעייתו אודות הילד וכי היא אינה מסכימה כי יהיה בקשר עמו.
85. ביוזמת התובע, ולבקשתו, שוחחה עם רעייתו, אשר חקרה אותה ושאלה אותה אודות מערכת היחסים שלה עם התובע, וכיצד היא בטוחה כי התובע הוא אביו של הילד. היא ביקשה לברר מה הדרישות שלה לגבי הקשר של התובע עם הילד, והבהירה לה כי התובע לא יכיר בו. בעקבות השיחה עימה, ביקשה היא מהתובע כי לא יצור עימה עוד קשר טלפוני.
86. לאחר מכן, לעדותה, יצרה אימו של התובע קשר עימה ואף הגיעה למקום עבודתה בבית החולים, והיא, מצידה, הזמינה אותה לבקר בביתה, אולם סירבה לבקשתה של אימו להיות בקשר עם הילד עד אשר התובע יקח אחריות ויכיר באבהותו.
87. במהלך שנת 2010, פנתה לתובע בכתב, באמצעות בא כוחה, בדרישה כי יכיר באבהותו על הילד. בעקבות המכתב, התובע ורעייתו יצרו עימה קשר והבהירו לה כי הם אינם מוכנים לשלם דמי מזונות וכי התובע לא יכיר באבהותו.

88. בלית ברירה, בחודש ינואר 2011 הגישה נגד התובע תביעות להכרה באבהות ובחיוב במזונות הילד. בתגובה, הגיש התובע את תביעתו דנן.
89. לגרסתה, לא פעלה בצורה מכוונת להביא את הילד לעולם. הצדדים ניהלו מערכת יחסים זוגית אינטימית, ללא אמצעי מניעה, וכי היא לא הציגה עצמה כעקרה, מה גם שאינה כזו והתובע ידע כי כשהייתה נשואה היתה בהיריון פעמיים אולם הפילה הוולדות.
90. לדבריה, עברה את תקופת ההיריון לבדה, ללא תמיכה רגשית מצד התובע, הוא לא ביקר אותה בבית החולים ולא נכח בברית המילה.
91. באשר למסרונים נשוא התביעה, לדבריה, מדובר בניסיון תם לב ולגיטימי לדבר על ליבו של התובע כדי שיכיר באבהותו על הילד והכל לטובת זה. התובע לא אמר לה כי היא מטרידה אותו ולא ביקש שתחדל מלשלוח לו מסרונים. התובע ורעייתו בעצמם יצרו עימה קשר טלפוני מספר פעמים.
92. כן, הוסיפה, כי פעלה היא מתוך חובה כאמא שלא להותיר את בנה חסר אב, וביקשה מהתובע שיעמיד את טובת הילד מעל שיקולים אישיים של נוחות, כדאיות ותועלת.
93. לעדותה, נאלצה היא להגיש תביעת מזונות שכן אין באפשרותה לפרנס את ילדה בעצמה.
94. כן, הדגישה, כי אימו של התובע, וסבתו הן אלה שיצרו עימה קשר במקום עבודתה בבית החולים, וביקשו להפגש עימה, ואף אחותו הגיעה לחפשה במקום עבודתה, אולם אותה לא פגשה.
95. כן העידה מטעם הנתבעת **הגב' נ ט בתצהירה נ/1** כי הינה עובדת כאחות מוסמכת בחדר המיון של בית החולים ב, וכי הינה בת דודתה של הנתבעת.
96. לדבריה, היא והנתבעת קרובות מאוד והיא היתה מודעת לקשר הזוגי אותו ניהלה עם התובע, וכי האחרון נהג לבקר אותה בביתה בסופי שבוע.

97. עוד, הוסיפה, כי זכור לה כי אימו של התובע היתה בחדר המיון וניגשה אליה ושאלה אותה אודות הנתבעת באם עובדת היא באותו היום, ואולם זו לא נכחה באותו יום במקום עבודתה.

98. כן, העידה מטעם הנתבעת **הגב' ח ש בתצהירה נ/2** כי הינה חברה טובה ועמיתה לעבודה של הנתבעת מזה מספר שנים.

99. לדבריה, היתה עדה לביקוריו של התובע במקום עבודתה של הנתבעת, ולזיכרונה, האחרונה התנגדה לביקוריו.

100. כמו כן, זכור לה מקרה בו סבתו של התובע היתה בחדר המיון בבית החולים והיא נישקה את הנתבעת בלחיה ובידיה, ובפעם נוספת שהיתה בחדר המיון שאלה היא אודות הנתבעת, אולם זו לא היתה במשמרת.

הכרעה

101. התביעה שבפני תולדה היא של קשר זוגי בין הצדדים אשר בעקבותיו נולד ילד לצדדים, בניגוד לרצון התובע, אביו, ולמרות שיצר משפחה משלו ולא אבה לשמש אב לילד שנולד.

102. לאחר בחני את ראיות הצדדים, מגיעה אנוכי למסקנה כי דין התביעה להתקבל, באופן חלקי, והכל מן הנימוקים שיפורטו כדלקמן.

גניבת זרע

103. הצדדים ניהלו מערכת יחסים אינטימית זוגית שנפרשה, לסירוגין, על פני כשנתיים בין השנים 2004-2005 וכתוצאה ממנה נולד ילד. לטענת התובע, הנתבעת הציגה בפניו מצג שווא על פיו הינה עקרה, ובמעשיה אלה ביצעה היא "גניבת זרע", והתנהגותה זו מהווה עוולה נזיקית של תרמית על פי **סעיף 56 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש)**.

104. מנגד, גורסת הנתבעת כי התובע נהג לקיים עימה יחסי מין ללא אמצעי מניעה והיה מודע היטב למעשיו ולהשלכות האפשריות כתוצאה מהם. כמו כן, מכחישה היא כי הציגה בפניו מצג לפיו הינה עקרה וטוענת כי לאחר שהרתה החליט התובע להתכחש לבנו בשל חששו מפני רעייתו ובני משפחתה.

106. לאחר שמיעת עדויות הצדדים ועיון בראיותיהם, מוצאת אנוכי את גרסת התובע אשר להשתלשלות העניינים כאמינה בפני וכמשכנעת באמיתותה. הוכח בפני כי הנתבעת ידעה כי אינה עקרה, שכן, בעבר, טופלה בטיפולי פוריות ואף הרתה פעמיים, הריונות אשר כשלו, ויש בעובדה זו כדי להעיד על כך כי הנתבעת ידעה כי יכולה היא להרות.

107. העובדה כי הנתבעת קיימה יחסי מין עם התובע ללא שימוש באמצעי מניעה, ולא הכריחה אותו להשתמש באמצעים שכאלה, מלמדת כי ידעה כי קיים סיכוי, ולו קלוש, על פי טענתה, כי תכנס להיריון כתוצאה ממגעיה האינטימיים עימו.

108. כשנשאלה על כך בחקירתה הנגדית, השיבה כדלקמן:

”ש. ואת טוענת שבחור שלטענתך היה אז בן 24 בעיניים פקוחות העדיף לקיים איתך יחסי מין ללא אמצעי מניעה כאשר את גרושה בת 35 וחצי באותה העת וכאשר כבר נכנסת, לטענתך, פעמיים להיריון בתקופת הנישואין שלך אז?
ת. כן. נכון. נכון.”

(ראה: פרטיכל בעמוד 32 שורות 6-10).

ובהמשך העידה:

”ש. לא רצית ממנו ילד?
ת. לא רציתי כי לא ידעתי לאן הקשר הזה מוביל וזה היה יותר החלטות שלי מאשר שלו כי הוא, מבחינתי, תמיד רצה למסד במיוחד אחרי שהריתי. יש דברים שיש לי בלב שאני שומרת אותם לילד שלי מחובתי כאמא. בשום פנים ואופן לא רציתי ילד מהתובע.

- ש. אבל את אומרת לנו שאת ידעת שאת יכולה להיכנס להיריון שכן הרית בעבר פעמיים ואת אומרת לנו שאת ידעת שהתובע לא השתמש באמצעי מניעה ובמקביל את אומרת לנו שבשום פנים ואופן לא רצית ילד מהתובע אז איך יכול להיות שאת לא השתמשת באמצעי המניעה?
- ת. אני לא השתמשתי באמצעי מניעה כי בעבר שלי עברתי טיפולי פוריות וזה היה במהלך כל חמש שנים שהיה לי היריון שכשל ולא נהגתי להשתמש באמצעי מניעה.
- ש. לא את זה שאלתי. אני חוזר על השאלה.
- ת. לא השתמשתי באמצעי מניעה.
- ש. למה?
- ת. כי מבחירה אישית לא נהגתי להשתמש.
- ש. אבל ידעת שאת יכולה להיכנס להיריון כשקיימת יחסי מין עם התובע, כך, לטענתך, ובאותה נשימה את טוענת שבשום פנים ואופן לא רצית ילד מהתובע. איך זה מתיישב עם העובדה שלא השתמשת באמצעי מניעה?
- ת. כי בעברי הרחוק עברתי טיפולי פוריות והיו לי גם שני הריונות.
- ש. את אומרת שהקליטה שלך להיריון, לטענתך, לא היתה בתקופה שהיית בטיפולי פוריות?
- ת. אני טופלתי 8 שנים גם אצל רופא פרטי ואז הריתי פעמיים וכל פעם זה קרה בזמן ההפסקה מידי חודש ושוב סדרה של טיפולים. ההריונות היו של כמה ימים וזה היה במחזוריות של 3-5 שנים. כך אני זוכרת.
- ש. הקליטה שלך לאותם שני הריונות לא היתה בתקופה של הטיפולים אלא בתקופה שהיית בהפסקה בין הטיפולים?
- ת. כן.
- ש. אם כך ידעת שאת יכולה להיכנס להיריון מהתובע?
- ת. לא. כשעוברים טיפולי פוריות יש את העניין של ההורמונים שנשארים עדיין בגוף ומשפיעים. מעולם אף רופא לא אמר לי שאני עקרה ולא יכולה להביא ילדים. למה לא נקלטתי אז? אלוהים יודע. זה מלמעלה."

(ראה: פרטיכל בעמוד 32 שורות 17-24, עמוד 33, עמוד 34 שורות 1-4).

109. משמע, הנתבעת לא פסלה היכנסה להיריון וייתכן שאף עשתה מעשיה בדיעה שיתכן שהללו יביאו לדבר מיוחל, היוולדו של ילד.

110. מנגד, העיד התובע כי האמין להצהרותיה כי הינה עקרה וכי עקרותה אינה מאפשרת לה להרות, וכי שקדה לשכנע אותו לוותר על שימוש באמצעי מניעה, הואיל ומימלא סובלת היא מעקרות חמורה, עד כדי כך שגרמה לה לגירושה מבעלה.

לעניין זה העיד התובע בחקירתו הנגדית כדלקמן :

"היא הפכה אותי לאבא בעל כורחי וללא רצוני. היא אמרה לי שהיא לא יכולה להיכנס להיריון ושהיא עקרה. עובדה שעם כל הבנות האחרות כן השתמשתי באמצעי מניעה אבל היא אמרה לי שאין צורך בכך כי היא לא יכולה להביא ילדים. איך זה קרה? ריבוננו של עולם, בא ילד לעולם? אלא אם כן, היא הכינה את עצמה לאחר טיפולים. לא היה לי כסף לחוקר פרטי שאם כן, הייתי מוכיח את זה."

(ראה : פרטיכל בעמוד 16 שורות 5-11).

- ש. "איך זה מסתדר עם התמימות שלך ושהיית בעל ניסיון?
ת. "שלא פעם ולא פעמיים היא הצהירה בפני, כשהייתי בגיל 22, והיא בחורה בת 32 שאמרה לי "אני עקרה, אני לא יכולה להביא ילדים, עשיתי טיפולי פוריות שלא צלחו ובגלל זה התגרשתי מבעלי" ואני בתור ילד בן 22 לאחר תקופה שלא היינו ביחד, היא פתאום אומרת לי "אני בהיריון ממך". עד היום זה לא נתפס לי...
ש. "איך אתה מאמין לאשה שהקשר שלך, כהגדרתך בסעיף 7 לתצהירך, "קשר קצרצר"?"
ת. "כי לא פעם ולא פעמיים ולא עשר ולא עשרים, כל פעם שהיינו שוכבים היא אמרה לי שאין צורך באמצעי מניעה. היא אמרה לי דבר כזה, האמנתי לה. אם לא נאמין לאנשים, לאן נגיע? היא אמרה לי שהיא עקרה ובפעם הראשונה היא אמרה לי שאני לא צריך

להשתמש באמצעי מניעה ושהיא עקרה. עקרה זה לא מסתדר עם אשה שיכולה להיכנס להיריון וללדת ואם כך קרה, היא שיקרה לי והוליכה אותי שולל ופועל יוצא זה שיש ילד קטן מזה.”

(ראה : פרטיכל בעמוד 17 שורות 16-23, ובעמוד 18 שורות 1-7).

111. משמע, התובע לא צפה כי הנתבעת תיכנס להיריון והאמין בתום לב כי הינה עקרה.

112. תימוכין למסקנתי זו ניתן למצוא אף בעדות אמה של הנתבעת, הגב' ח ר ר, ללא תצהיר, כדלקמן :

” ש. היא היתה נשואה ?

ת. הבת שלי היתה נשואה משנת 92 ואחרי 10 שנים התגרשה מבעלה. עד 2002 . לא היו לה ילדים. היתה פעמיים בהיריון ונפל לה פעמיים לא יודעת למה. אולי היא עובדת קשה וזה הפריע לה בהיריון.

ש. למה היא התגרשה ?

ת. אני עדיין לא יודעת למה. אני לא יודעת מה קורה, זוג צעיר זה קשה. ”

ובהמשך העידה :

”ש. ושאלת אותה מי האבא של הילד ?

ת. באמת שמרוב שמחה לא שאלתי שום דבר. אמרתי לה שהעיקר שיש לה ילד והכל בסדר.

ש. לא שאלת אותה למה היא לא מתחתנת עם הבחור ?

ת. מי שואל דבר כזה ? אני לא אמא מטומטמת ויש לי ילד

בגילך. לא דיברתי עם האבא בכלל. שמחתי שאלוהים נתן לי נכד.

ש. ובמשך כל הזמן לא שאלת אותה למה הם לא מתחתנים ?

ת. לא שאלתי כלום, שמחתי מההיריון. פחדתי ששוב יפול לה ההיריון. לא שאלתי אף פעם את זה. היא יודעת מה היא רוצה הבת שלי. היא חכמה.

(ראה: פרטיכל בעמוד 21 שורות 7-12, בעמוד 22 שורות 13-4).

113. מכל האמור לעיל, מסקנתי, הינה, כי התנהגות הנתבעת עולה כדי ביצועה של עוולה של "גניבת זרע", וכי במודע ובמתכוון ביקשה היא להונות את התובע ולגזול את זרעו, והאופציה של הימנעות מכניסה להיריון ממנו כלל לא עמדה לנגד עיניה, אף שלא היו בני זוג שניהלו קשר רומנטי זוגי, במובנו הרגיל של קשר שכזה.

114. במעשיה אלה ביצעה עוולת תרמית המוגדרת בסעיף 56 לפקודת הנזיקין, (נוסח חדש) אשר זהו לשונו:

" 56. תרמית

תרמית היא הַצָּג כוזב של עובדה בידיעה שהיא כוזבת או באין אמונה באמיתותה או מתוך קלות-ראש, כשלא אכפת למציג אם אמת היא או כזב, ובכוונה שהמוטעה על ידי ההיצג יפעל על פיו; אולם אין להגיש תובענה על היצג אלא אם היה מכוון להטעות את התובע, אף הטעה אותו, והתובע פעל על פיו וסבל על ידי כך נזק ממון."

115. על מנת לבסס את עוולת התרמית הקבועה בסעיף 56 לפקודת הנזיקין יש להוכיח חמישה יסודות מצטברים:

- א. היצג כוזב של עובדה;
- ב. העדר אמונה באמיתות המצג מצד המציג, גם אם הדבר נעשה מתוך קלות ראש;
- ג. כוונה שהתובע יוטעה ע"י המצג ויפעל בהסתמך עליו;
- ד. התובע הוטעה ופעל על סמך המצג;
- ה. התובע סבל נזק ממון עקב פעולתו על סמך המצג.

(ראה בעניין זה (ת.א. (ת"א) 667/92 מדינת ישראל נ' דוד אפל (פורסם בנבו)).

116. בענייננו, הנתבעת הציגה בפני התובע מצג כוזב לפיו הינה עקרה ואינה יכולה להרות, וזאת למרות שידעה כי אינה כזו והוא אכן הוטעה לחשוב כי הינה עקרה וקיים עימה יחסי מין ללא אמצעי מניעה.

117. כמו כן, אין חולק כי נגרם לתובע נזק הבא לידי ביטוי הן בחיובו במזונות, והן בעגמת הנפש שנגרמה לו ולמשפחתו בעקבות מעשי הנתבעת.

לעניין זה ראה: תמש (י-ם) 24281/06 תמש (י-ם) 22317-08-11 מ. ו. נ' צ. ש. (פורסם בנבו), כדקלמן:

”דומה שאין צורך להכביר מילים באשר לפסול בהתנהגות האישה. אמנם כמיהתה של האישה לילד מובנת ונוגעת ללב. לכל אדם עומדת הזכות לנסות להביא צאצאים לעולם. יחד עם זאת, אף לאיש זכות, או למצער אינטרס מוגן, לבחור האם וכיצד, הוא מבקש להביא צאצאים לעולם. זכות או אינטרס אחרון זה נגזר מזכותו לפרטיות, אוטונומיה אישית ובחירה חופשית. ראוי: עניין משרד הבריאות בפסקאות כט'-לב' לפסק דינו של השופט רובינשטיין. ככל שתהא מובנית וחשובה כמיהת האישה לילד, אין היא מקנה לה את הזכות לרמוס ברגל גסה את זכויות האיש ולהשתמש בזרעו, חרף רצונו, לשם הבאת ילד לעולם, בדרך לה התנגד.”

ובהמשך נקבע:

”עוולה נזיקית אחרת שעליה ניתן להסתמך היא תרמית, לפי סעיף 56 לפקודת הנזיקין. ... חמישה יסודות נדרשים, על-מנת שעוולת התרמית תתקיים: היצג כוזב של עובדה; העדר אמונה באמיתות ההיצג; כוונה שהתובע יוטעה על-ידי ההיצג ויפעל בהסתמך עליו; התובע הוטעה ופעל על סמך טעותו; התובע סבל נזק ממון עקב פעולתו על סמך ההיצג.

....

אין קושי לקבוע שכל חמשת היסודות האמורים התקיימו במקרה דנן. האישה נטלה מהאיש זרע בהציגה מצג שבכוונתה לעשות בו שימוש לשם ניסיון הפריה תוך רחמית, כפי שניסתה לעשות מספר פעמים בעבר במהלך חיי הנישואין. זאת בידעה שבדעתה להשתמש בזרע לשם ביצוע הפריה חוץ גופית באמצעות תרומת ביצית. ברי, כי התכוונה שהאיש יוטעה לחשוב שבדעתה לבצע הפריה תוך רחמית, שכן ידעה שהוא מתנגד להפריה חוץ גופית ולא כל שכן מתנגד להפריה חוץ גופית באמצעות תרומת ביצית. האיש אכן סבר שזרעו ישמש לשם הפריה תוך רחמית (ואף סבר שסיכויי הצלחתה של זו קלושים), וגלל כך הסכים למתן זרעו לאישה. מפאת מתן הזרע כאמור, אשר הובילה בסופו של יום להולדת הקטינה מחויב בזה האיש במזונות הקטינה ובכך נגרם לו נזק ממון.

...

"נזק הבא לידי ביטוי הן בחיובו במזונות, והן בעגמת הנפש שנגרמה לו. הנזקים האמורים אף היו צפויים, שכן חיוב האיש במזונות הוא על פי דין, שהינו מן המפורסמות. חזקה איפוא על האישה, שבעת ביצוע מעשיה צפתה, כי האיש יהיה חייב במזונות הקטינה ובכך יגרם לו חסרון כיס."

....

אף אם תמצוי לומר, כי אין לראות במערכת היחסים שבין הצדדים באשר למתן הזרע והשימוש בו משום חוזה, הרי, שמערכת יחסים זו הינה למצער פעולה משפטית שיש להחיל עליה את הוראות חוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג - 1973 (להלן - "חוק החוזים") ובפרט את חובת תום הלב. זאת הן נוכח הוראת סעיף 61(ב) לחוק החוזים והן הואיל ועיקרון תום הלב חל על כלל היחסים בין בני האדם ... בני אדם וכל שכן בני זוג, מחויבים לנהוג זה כלפי זה (ולהיפך) בתום לב. עסקינן בדרישה להגינות בסיסית, אשר בלעדיה לא ניתן לקיים חברה מתוקנת.

... פסיקת בתי המשפט החילה את עקרונות תום הלב, האמון והגינות על מגוון יחסים משפטיים בין צדדים שונים. מקום שיחסי הכוחות בין הצדדים אינם שווים ולאחד הצדדים יתרון יחסי, המאפשר לו להזיק לצד שכנגד, או לזכות ביתרון בלתי הוגן, הרחיבו

בתי המשפט את החובות החלות עליו לשם נטרול אותו חוסר הגינות.

כן ראה: ע"א 360/64 אבוטבול נ' קליגר, פ"ד יט(1) 429, כדלקמן:

"בקיום מגע מיני ללא נישואין, אין אצלנו, מן הבחינה המשפטית, לא משום אי חוקיות ולא משום אי מוסריות, ולא משום הפרה או סיכון של תקנת הציבור או שלומו, ואין בו כדי לשלול או לסכל זכויות תביעה או סעד המוענקות עפ"י דין. אי שימוש הגבר באמצעי מניעה, בבחינת "יזהר השוכב", לכל היותר הוא בגדר "אשם תורם", ואין בו כדי לפטור את האישה, כשמועלית נגדה טענה של מצג כוזב..".

עוד ראה: מאמרו של פרופ' פנחס שיפמן, "הורה בעל כורחו- מצג שווא לגבי השימוש באמצעי מניעה", משפטים, יח (תשמ"ח-תשמ"ט), כדלקמן:

"ההטעיה יכולה להיקבע כעוולה לפי סעיף 56 של פקודת הנזיקין (נוסח חדש). מצג שווא של עובדה שהמציג ידע שאינה נכונה או שהיה אדיש לאפשרות היותה בלתי נכונה ושהוצגה בכוונה שהמוטעה יפעל על-פיה, נותנת יסוד לעוולת תרמית אם אמנם המצג שהיה מכוון להטעות את התובע, אף הטעה אותו, והתובע פעל על-פיו וסבל על-ידי כד נזק ממון. יסודות אלה מתקיימים כאשר אדם מצהיר כי הוא משתמש באמצעי מניעה או שהוא עקר, ביודעו שהצהרה זו איננה נכונה, ובכוונה שהצד האחר יפעל על-פיה ויקיים עמו יחסי מין. אם הצד האחר אמנם קיים יחסי מין על יסוד ההצהרה הכוזבת, הוא רשאי לתבוע פיצוי אם הוא סבל נזק ממון עקב כך."

118. מכל האמור עולה, כי התובע לא חפץ להפוך לאב באמצעות הנתבעת, והדבר נאכף ונכפה עליו. התנהגות הנתבעת מהווה, איפוא, עוולה נזיקית של תרמית וזאת על פי סעיף 56 לפקודת הנזיקין דלעיל.

119. מכל האמור, פוסקת אנוכי לתובע פיצוי בגין עילת התרמית ומצג השווא בשווי של 150,000 ₪, סכום הנראה כהולם לפיצויו בהתחשב בנסיבות העניין ובמצבה הכלכלי של הנתבעת, גרושה, שהינה מזכירה רפואית בבית חולים.

אשם תורם

120. עם כל האמור לעיל, אין להטיל בשלמות את האשמה כולה להתרחשות דנא על כתפי הנתבעת, שכן התובע הינו אדם בוגר ומיושב בדעתו, אשר ניהל מערכת יחסים זוגית ואינטימית עימה, ללא שימוש באמצעי מניעה, וחזקה עליו שידע את ההשלכות לכך מדרך הטבע.

121. לעניין זה נקבע בתמ"ש (ירושלים) 2470/05 הקטין נגד אלמוני, (פורסם בנבו), כדלקמן:

"טענה כזו, אשר נטענת לפעמים על ידי גברים במסגרת תביעת אבהות ותביעות מזונות, ראוייה, לדעתי, להמחק מהלקסיקון. [...] העובדה הביולוגית היא שקיום יחסים עד כדי כניסה להריון, מחייבת מעשה רצוני של הגבר (מה שאין כן, של האישה). ויהיו הפיתויים אשר שיהיו, הגבר מסוגל לשים קץ למזימה על ידי פרישה, בכל עת".

וכן נקבע בע"א 5464/93 פייר נ' פייר מח (3), 857, 861, כדלקמן:

"גבר המקיים יחסי מין עם אישה, בין בעקבות פיתוי ובין בלעדיו, אחראי לתוצאות הטבעיות של מעשהו" כתב הנשיא שמגר, "פיתוי אינו מעשה מירמה; מי שאינו יכול לעמוד בפיתויים לסוגיהם אינו פטור בשל כך מאחריות למעשיו, יהיה זה כאשר הוא שולח יד ברכושו של אחר מכיוון שאינו יכול לשלוט בעצמו בלחץ הנסיבות, ויהיה זה כאשר אישה משדלת אותו, בדרכה, לקיים עמה יחסי מין. על אחת כמה וכמה אין מקום לטענת המערער, כאשר קיים בידועין יחסי מין מלאים, וחזקה על אדם בר-דעת שהוא ער למשמעותו של הדבר ולתוצאותיו האפשריות".

עוד ראה: ע"א 5942/92 פלוני נ' אלמוני פ"ד מח (3) 837, 844, כדלקמן:

”גבר המקיים יחסי מין צריך להיות ער לכך כי בעשותו כן הוא נוטל על עצמו אחריות לכל התפתחות היכולה לנבוע בדרך הטבע מקיום היחסים”.

122. התובע הודה כי ידע שהנתבעת הינה אישה גרושה, וכי טופלה, בעבר, בטיפולי פוריות, ובכל מקרה, קיים עימה, כאמור, יחסי מין ללא אמצעי מניעה. עם כל הצער שבדבר, היה עליו לחשוש לכך שאף אם הסיכוי מועט, קיימת אפשרות סבירה לכניסה להיריון, דבר בו לא רצה מיניה ביה.

123. משום אלה, ראוי הוא, לגיştתי, לבטא מחדלו זה של התובע עקב אשמו התורם, ולבטאו בקביעה כי אשמו התורם לארוע מוערך ב- 50%, שכן יכול היה למנוע ההיריון לו טרח טרחה הקלה, יחסית, של נקיטה בשימוש באמצעי מניעה.

124. לעניין ”הגנת האשם התורם” יפים דבריו של המלומד אריאל פורת בספרו **”הגנת אשם תורם בדיני חוזים”**, הוצאת תשנ”ז - 1997, בעמ’ 100 כדלהלן:

”הגנת האשם התורם, המביאה לידי חלוקת האחריות בין הצדדים לחוזה, מיועדת למצוא את נקודת האיזון הראויה. מצד אחד היא מספקת תמריצים לנפגע-בכוח למלא את תפקידיו לפי חלוקת התפקידים הראשונית, ומן הצד האחר היא מותירה תמריצי קיום למפר-בכוח אף אם הנפגע-בכוח נכשל במילוי תפקידיו שלו. הגנת האשם התורם הופכת את שני הצדדים לחוזה למעוניינים בקיומו, כמו גם בהקטנה אופטימלית של נזקי אי-קיומו (אפילו אם כל צד בנפרד מעוניין בקיום החוזה ובהקטנת הנזקים בעוצמה פחותה מזו בה היה מעוניין בכך לו היו כל נזקי אי-הקיום מוטלים עליו), ניתן לומר כי בהגנת האשם התורם יש מתח טבוע; מתן תמריצים להתנהגות רצויה לאחד מפחית מתמריציו של האחר. אך מתח זה אינו בהכרח חסרון; לעיתים, דווקא הוא שיביא לידי פתרון אופטימלי”.

כך ראה ע"א 3912/90 EXIMIN S.A. נ' טקסטיל והנעלה איטל סטייל, פ"ד
מוז(4), 64 בעמ' 85-84, כדלהלן:

"...בסיטואציה כמו זו שלפנינו, בה מדובר, למעשה, בשני צדדים שתרמו לנזק בהתנהגותם, חלוקת האחריות היא התוצאה המתבקשת. התובע, שוב, אינו יכול לטעון, כי זכאי הוא להסתמך על הביצוע של הצד שכנגד, שכן לנתבע זכות לומר זאת באותה מידה. כך גם אין התובע יכול להיבנות מטענות שעניינן הפן המוסרי של קיום הבטחות. אין גם קושי מבחינת יישום הדוקטרינה, שהרי כשם שתקבע אחריות הנתבע לנזקי התובע תקבע גם אחריות התובע לנזקי הנתבע. כל קביעה אחרת תביא ליצירת מעגל שוטה, שהרי מאחר וכל אחד מהצדדים הוא מפר, יש להטיל על כל אחד מהם, לכאורה, אחריות מוחלטת בגין הנזק שנגרם עקב ההפרה לצד שכנגד..."

125. מכל האמור, מעמידה אנוכי את סכום הפיצוי בעניין גניבת הזרע, כדי 50% מסכום הפיצוי שפסקתי, ועל כן, תשלם הנתבעת לתובע סך של 75,000 ₪ בגין רכיב תביעה זה.

פגיעה בפרטיות

126. לטענת התובע, הנתבעת הטרידה אותו ושיגרה אליו מסרונים רבים, במסגרתם, ניסתה לחבל, באופן מכוון, בחיי הנישואין שלו ובזוגיות עם רעייתו החוקית.
127. לטעמי, המסרונים, אשר תוכנם פורט דלעיל בעדות התובע, מהווים התרסה רבתי וכן הטרדה ופגיעה בפרטיותו של התובע.
128. התובעת נהגה להתקשר אל התובע ערב הלידה, ולאחר לידת הילד, וביקשה כי יגיע לברית המילה, ומתוכן המסרונים עולה כי דרשה השתתפותו באלה וכי איימה להרוס את נישואיו, ועמדה על כך כי יכיר באבהותו על הילד ויעזוב את משפחתו.

129. לטעמי, עצם העובדה כי הנתבעת סיפרה לבני משפחתו של התובע כי יש לאחרון בן מחוץ לנישואין מהווה פגיעה חמורה בפרטיותו. הנתבעת אף פנתה, מיוזמתה, לבני משפחה שונים של התובע, בעת שהיו מאושפזים בבית החולים בו עבדה, וסיפרה להם אודות בנו של התובע מחוץ לנישואין.

130. לעניין זה העידה הגב' רינה מור, גיסתו של התובע, כדלקמן:

”ש. במה מתבטאת קריסת הזוגיות של ד ואשתו?
ת. ברגע ששולחים הרבה כל כך מסרונים, זה מערער את היחסים בין בני הזוג. כאשר אשתו מקבלת את המסרונים האלה כשהיא בהיריון, שהוא שוכב עם אשתו וחושב עליה, זה מזעזע כל אשה במיוחד כשהיא בהיריון. כל זה מביא המון מריבות וויכוחים וקושי להיות בבוקר עם הילדים שלך.”

(ראה: פרטיכל בעמוד 7 שורות 15-20).

כן העידה רעייתו של התובע, הגב' א ג, בחקירתה הנגדית, כדלקמן:

”לאחר שהוברר שד הוא האבא, אני וד דיברנו על המצב כי לא האמנו שכך קורה. החלטתי שאני רוצה לדבר איתה ואני וד התקשרנו אליה ודיברנו איתה ואז באותה שיחה היא אמרה איך כל זה נוצר ואמרתי שזה לא נתפס לי. פתאום היא אומרת לי שהיא רוצה שד יעזוב את הבנות שלי ואת הבית. היתה גם שיחה שאמרנו שנפגש כמו אנשים בוגרים אני ד והיא כשד היום נשוי עם משפחה ורציתי לנסות לראות איך מתקדמים ואיך פותרים את העניין אבל היא לא רצתה שאהיה נוכחת בשום פנים ואופן בפגישה הזו כשאני כאשתו לא יודעת איך להכיל את הסיפור הזה, לאהבה האין סופית שהיא אומרת או לד בעלי! לא יודעת מה קורה פה! זה הרס את כל המשפחה. היא רצתה להרוס את כל המשפחה שלנו. מה שהיא רצתה זה את ד בשבילה כבעל.”

(ראה: פרטיכל בעמוד 9 שורות 5-17).

כן העיד התובע בחקירתו הנגדית כדלקמן :

”ש. נכון אתה הגשת את התביעה לאחר התביעה שלה לאבהות?
ת. אני בכל מקרה הייתי מגיש את התביעה על סמך כל הנזק שנגרם
לי. כל מה שבניתי, התפורר ונהרס לי מול הפנים. בעקבות כל
ההודעות שהיא שולחת וכל בר דעת מבין שאלה לא הודעות של מה
בכך ”אני מקווה כשאתה מתנה אוהבים עם אשתך, תחשוב עליי”,
הכל נהרס לי ולמשפחתי! באיזו זכות היא כותבת לי כך? כל
ההודעות הכתובות שהיא שלחה לי, ששמרתי, מצורפות לתצהירי.
אציין שהיו עוד הרבה לפני כן עד שהחלטתי לשמור את ההודעות.”

(ראה : פרטיכל בעמוד 16 שורות 12-19).

131. הנתבעת אף מודה כי שלחה לתובע מסרונים באמצעות הפלאפון הנייד ויצרה עימו קשר מספר פעמים, וכן כי הזמינה את אימו לבקר בביתה.
132. הנתבעת אף שלחה את חברתה, הגב' מ ק להתקשר אל התובע ולהציב בפניו דרישות כי ישמש כאב לילד.
133. התרשמתי כי נגרמה לתובע עוגמת נפש רבה עת הוטרד וכי נפגעה פרטיותו בקבלת המסרונים ועקב פניית הנתבעת ישירות אל בני משפחתו על מנת לספר להם כי יש לו בן מחוץ לנישואין.
134. עוד, אציין, כי באם התובע סבור היה כי ההטרדות אכן כה חמורות, יכול היה לפנות לבית המשפט בבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת, בהתאם לחוק למניעת הטרדה מאיימת, התשנ"ח-1998, או להגיש תלונה למשטרת ישראל, ויש להביא מחדלו זה בחשבון, בקביעת סכום הפיצוי המגיע לו בגין הפגיעה בפרטיותו הקבוע בחוק להלן בדבר הגנת הפרטיות.
135. להלן לשון סעיפי חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981, כדלקמן :

”1. איסור הפגיעה בפרטיות

לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו. ”

”2. פגיעה בפרטיות מהי

פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

...

(11) פרסומו של ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני, או למצב בריאותו, או להתנהגותו ברשות היחיד.”

136. סעיף 29 א' (ב) לחוק הגנת הפרטיות קובע כי במשפט בשל עוולה אזרחית, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, בלא הוכחת נזק. במקרה שבו הוכח כי הפגיעה בפרטיות נעשתה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור באותה פסקה, בלא הוכחת נזק, וזהו לשון הסעיף:

”29. א. פיצוי בלא הוכחת נזק

(א) הורשע אדם בעבירה לפי סעיף 5, רשאי בית המשפט לחייבו לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, בלא הוכחת נזק; חיוב בפיצוי לפי סעיף קטן זה הוא כפסק דין של אותה בית משפט שניתן בתובענה אזרחית של הזכאי נגד החייב בו.

(ב) (1) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי סעיף 4, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, בלא הוכחת נזק.

(2) במשפט כאמור בפסקה (1) שבו הוכח כי הפגיעה בפרטיות נעשתה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור באותה פסקה, בלא הוכחת נזק.

(ג) לא יקבל אדם פיצוי בלא הוכחת נזק לפי סעיף זה, בשל אותה פגיעה בפרטיות, יותר מפעם אחת.”

137. על יסוד סעיף 29 א'. לעיל, ועל פי האמור לעיל על מחדל התובע, ראיתי לראוי לפסוק לתובע פיצוי בגין הפגיעה בפרטיותו בסך של 35,000 ₪, וזאת כפיצוי ללא הוכחת נזק.

סיכום

138. מכל האמור לעיל, הנני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובע סך של 75,000 ₪ בגין ביצוע עוולת גניבת זרע.

139. כמו כן, הנני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובע פיצוי בסך של 35,000 ₪ בגין פגיעה בפרטיותו.

140. כמו כן, תשלם הנתבעת לתובע הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסך של 12,500 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

ניתן היום, 26 נובמבר 2013, בהעדר הצדדים.